

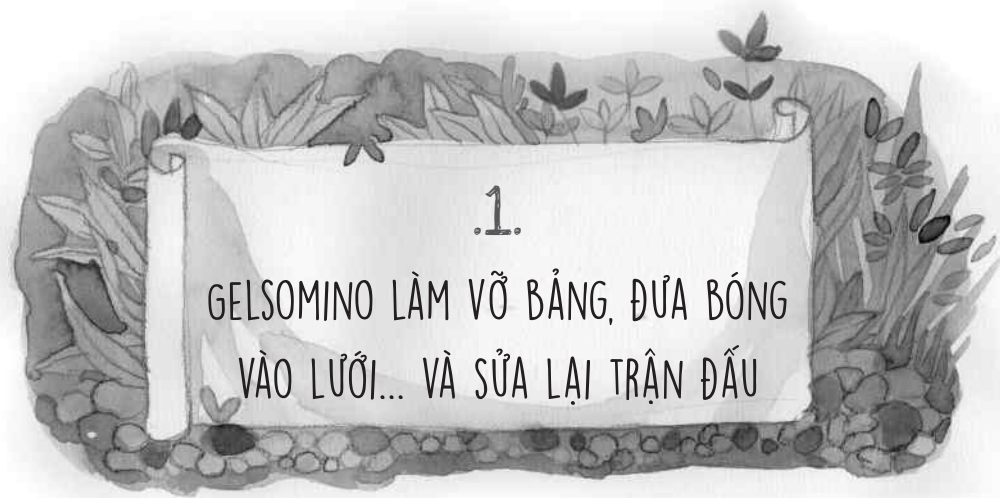
MỤC LỤC

1. Gelsomino làm vỡ bảng, đưa bóng vào lưới... và sửa lại trận đấu . . .	9
2. Đừng khoe trước mặt láng giềng là giọng bạn như sấm động . . .	20
3. Trong chương này mọi người phải biết rằng mèo sữa gâu gâu . . .	29
4. Zoppino trung thực kể lại một câu chuyện cay đắng	42
5. Zoppino nhìn qua cửa sổ, thấy Giacomone giấu một trăm bộ tóc giả	53
6. Giacomone đọc bài phát biểu không thành công và Zoppino buộc phải ra đi	63
7. Ở đây Zoppino anh dừng dạy cho tất cả các chú mèo lại kêu meo meo	73
8. Hoạ sĩ Bananito vứt bút vẽ và cầm dao	89
9. Gelsomino cất tiếng hát trong khi ngủ và Domisol phát hiện ra cậu trong bóng đêm	96
10. Gelsomino hát trong nhà hát, gió cuốn đi tóc giả của nhà vua. . .	105
11. Nếu một hoạ sĩ biết nghề thì những bức vẽ của anh ta sẽ tự đi lại trên mặt đất	117
12. Zoppino giở báo và gặp một điều ngạc nhiên rất khó chịu	131
13. Ở xứ sở nói dối, sự thật được coi là bệnh tật	138
14. Nỗi đau khổ của Benvenuto không bao giờ ngừng	152
15. Trong xà lim tăm tối Bananito vẫn có được bữa ăn thịnh soạn . .	170
16. Bananito được thăng chức bộ trưởng nhưng sau đó lại gặp điều bất hạnh	181
17. Vào cuối chương này Zoppino lại bị dán vào tường	192
18. Chúng ta cùng chào vĩnh biệt Benvenuto đáng yêu của chúng ta	204
19. Gelsomino hát thực sự chạy trốn. Bão táp nổi lên	212
20. Gelsomino hát một bản anh hùng ca và Giacomone thấy cung điện trở nên chật hẹp	226
21. Để không cản trở trận đấu bóng Gelsomino lại san bằng tỉ số	239

*Tặng con gái Paola của tôi
và tất cả các cháu*

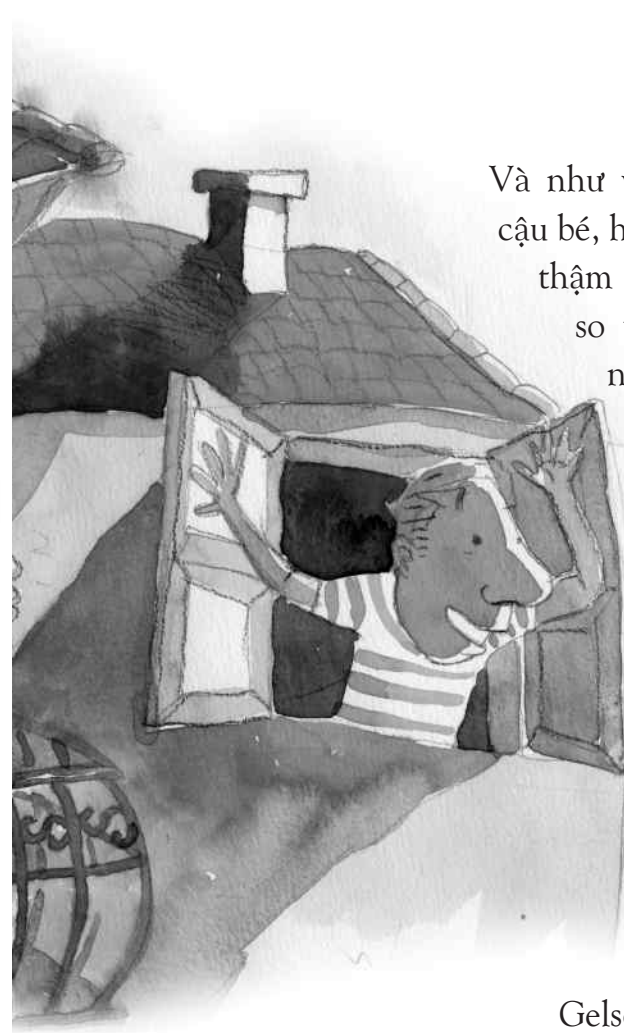

1.

GELSOMINO LÀM VỠ BẢNG, ĐƯA BÓNG VÀO LƯỚI... VÀ SỬA LẠI TRẬN ĐẤU

ĐÓ LÀ CÂU CHUYỆN VỀ GELSOMINO MÀ CHÍNH ANH TA ĐÃ KỂ LẠI VỚI TÔI. Sau khi nghe xong, tai tôi hầu như điếc đặc mặc dù tôi đã cố ý nhét vào hai tai hắt nửa cân bông. Đúng! Quả là Gelsomino có một giọng nói khoẻ tới mức thậm chí hành khách trong những chiếc máy bay phản lực bay ở độ cao mười nghìn mét so với mực nước biển ngay trên đầu Gelsomino cũng có thể nghe thấy tiếng anh.

Hiện nay anh là một ca sĩ giọng nam cao nổi tiếng, mang một cái tên hiệu ồn ào và nổi như cồn mà tôi chẳng cần nêu ra ở đây, bởi vì chắc các bạn đã gặp ít ra là một trăm lần trên báo chí. Gelsomino là tên của anh khi còn nhỏ, và chúng ta sẽ gọi anh bằng cái tên đó trong câu chuyện này.

Và như vậy, ngày xưa có một cậu bé, hoàn toàn bình thường, thậm chí còn hơi nhỏ hơn so với các cậu bé khác, nhưng ngay từ khi mới cất tiếng khóc chào đời cậu đã tỏ ra có một giọng cực kì khoẻ.

Khi Gelsomino ra đời, mọi người trong làng đều bật dậy vào nửa đêm - họ cho rằng tiếng còi tầm của nhà máy vừa giục đi làm. Thực ra đó là

Gelsomino hét lên để thử

giọng như một đứa trẻ mới sinh khác. Thật may, Gelsomino đã nhanh chóng học được cách ngủ suốt từ chập tối cho tới sáng như tất cả những người lịch sự, trừ phóng viên các nhật báo và những người trực đêm. Tiếng hét đầu tiên của cậu bung ra đúng vào bảy giờ sáng khi mọi người đều muốn được thức giấc đi làm. Bằng cách đó, còi tầm của nhà máy trở nên thừa và nhanh chóng được tháo bỏ.

Khi tròn sáu tuổi, Gelsomino bắt đầu đi học. Bước vào ngày học đầu tiên, thầy giáo điểm danh theo danh sách và khi tới vần G, thầy giáo gọi:

- Gelsomino?

- Có ạ! - Cậu học trò mới đáp lại một cách hào hứng.

Một tiếng “ầm!” kinh khủng vang lên, một trận mưa những mảnh gỗ vụn đổ xuống; chiếc bảng đen nát ra thành hàng nghìn mảnh.

- Ai ném đá vào bảng đen? - Thầy giáo cất tiếng hỏi, tay chỉ vào tang vật.

Không ai trả lời.

- Thầy sẽ điểm danh lại từ đầu! - Thầy giáo nói.

Và đúng là thầy lại bắt đầu điểm danh lại từ chữ cái A, và cứ đến mỗi tên người ông lại hỏi:

- Em ném đá à?

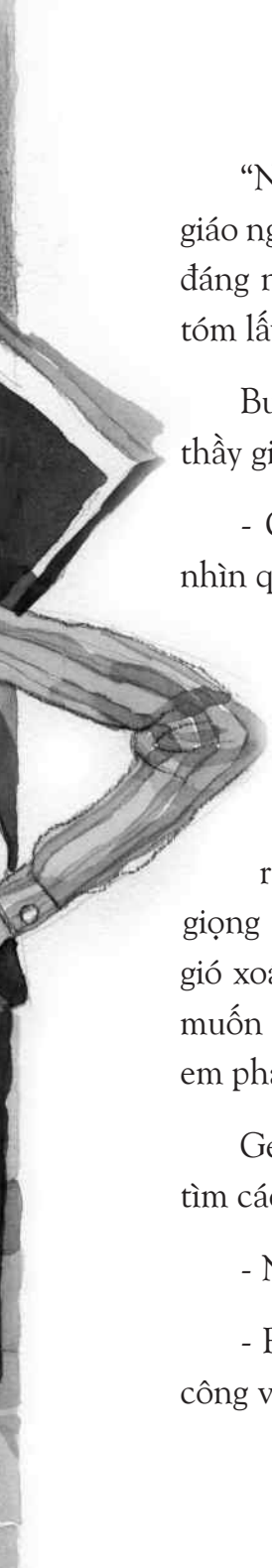
- Không phải em, không phải em! - Bọn trẻ đáp lại một cách sợ sệt.

Khi tới chữ cái G, Gelsomino cũng đứng lên đáp:

- Không phải em...

Nhưng cậu chưa kịp nói hết câu thì tất cả kính gắn cửa sổ đều chịu chung số phận với chiếc bảng đen. Lần này thầy giáo được chứng kiến tận mắt và tin chắc rằng không ai trong số bốn mươi học trò của ông động tay vào túi.

“Nhất định là một kẻ nào đó từ bên ngoài, - thầy giáo nghĩ. - Kẻ nào đó trong đám lang thang, những kẻ đáng nhẽ phải tới trường lại đi bắt tổ chim. Mình sẽ tóm lấy tai nó và đi thẳng tới đồn cảnh sát”.

Buổi sáng hôm đó kết thúc như vậy. Sáng hôm sau thầy giáo lại điểm danh và lại tới lượt Gelsomino.

- Có ạ! - Nhân vật của chúng ta đáp và tự hào nhìn quanh bởi mình được đi tới trường.

- Xoảng... xoảng! - Cánh cửa sổ đáp lại lời cậu và những tấm kính do người lao công vừa lắp cách đó nửa tiếng rơi thẳng xuống sân.

- Lạ thật, - thầy giáo nói, - sự cố luôn xảy ra khi điểm đến tên em. Cậu bé ơi, rõ ràng là giọng của em quá khoẻ. Và nó, giống như một cơn gió xoáy, làm cho không khí rung lên. Nếu em không muốn làm phá sản trường ta và xã ta thì từ nay về sau em phải nói thầm thôi, rõ chưa?

Gelsomino đỏ mặt vì xấu hổ và luống cuống cố tìm cách thanh minh:

- Nhưng em không có lỗi!

- Rắc... rắc...! - Chiếc bảng đen mới mà người lao công vừa lấy từ kho ra lúc sáng sớm đáp lại lời cậu.

- Bằng chứng đây! - Thầy giáo kết luận. Nhưng khi nhìn thấy những giọt nước mắt to tướng đang lăn tròn trên gò má Gelsomino, ông bước xuống khỏi bục giảng, lại gần và xoa đầu cậu như một người cha:

- Em nghe này, em bé, giọng nói khoẻ như của em có thể sẽ mang lại cho em nhiều điều khó chịu vô cùng hoặc là một tương lai to lớn. Nhưng lúc này, tốt hơn hết là em hãy sử dụng nó càng ít càng tốt. Hay nhất là em nên im lặng nhiều hơn nữa.

Từ hôm đó, Gelsomino bắt đầu có những nỗi đau khổ không sao diễn tả nổi. Cậu phải tự nhét vào miệng mình một chiếc khăn để không gây ra những sự cố khác nữa ở trường, nhưng thậm chí thông qua cả cái chướng ngại vật đó, giọng nói của cậu cũng vẫn vang to tới mức bè bạn của cậu phải bịt tai lại. Thầy giáo cố gắng hỏi bài cậu càng ít càng tốt. Mặc dù vậy, Gelsomino vẫn là một học sinh giỏi và thầy giáo tin chắc rằng cậu luôn luôn thuộc bài. Còn ở nhà, sau sự cố đầu tiên đó (trên bàn ăn, khi kể lại sự việc xảy ra ở trường, cậu đã biến hai chục cái bát ra thành cám), mọi người cũng nghiêm cấm cậu mở miệng.

Cậu buộc phải ra ngoài trời, thật xa làng để xả hơi: vào trong rừng, đến bờ hồ, ra ngoài đồng. Khi cậu tin chắc rằng chỉ có một mình và cách cửa kính của những đồng bào mình đủ xa, cậu nằm xoài ra trên mặt đất và

bắt đầu hát. Sau vài phút, tất cả xung quanh cậu bắt đầu sôi lên; bọ dừa, bướm bướm, kiến đen, cả những con vật sống dưới mặt đất cũng bắt đầu bỏ chạy ra xa hàng cây số bởi vì chúng cho rằng đang có động đất!

Chỉ có một lần độc nhất Gelsomino quên mất là phải cẩn thận. Điều đó xảy ra vào một ngày Chủ nhật, khi trên sân vận động diễn ra một trận bóng đá quan trọng. Gelsomino lúc đó chưa phải là người quá say mê, nhưng dần dần trận đấu bốc nóng dòng máu cậu. Tới một lúc, đội tuyển làng cậu được cổ vũ bởi những tiếng reo hò của khán giả làng mình, chuyển sang tấn công. Bản thân tôi không hiểu “chuyển sang tấn công” nghĩa là thế nào, bởi vì tôi không biết luật bóng đá. Nhưng đó là những điều mà Gelsomino kể chính xác cho tôi nghe bằng đúng những từ ấy. Chắc các bạn sẽ hiểu đó là gì nếu các bạn có xem báo thể thao.

- Xung phong!... Nào!... Quân ta đâu...! Xung phong!... Nào!... Quân ta đâu! - Những người ham mê gào lên.

- Xung phong!... Nào!... Quân ta đâu! - Cả Gelsomino cũng gào lên.

Đúng lúc đó, cánh phải chuyển bóng cho trung phong giữa, nhưng trái bóng, do một sức mạnh vô hình nào đó, bay lệch đi và chui qua chân thủ môn, rơi gọn vào khung thành đối phương.

- Vào rồi...! - Khán giả gào lên.

- Cú sút tuyệt vời, - người ngồi cạnh bình luận, - các vị có thấy nó được đá thế nào không? Chính xác tới tận milimét. Tay cầu thủ này đúng là có cặp chân vàng.

